

Arrest

nr. 167 951 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, komt op 14 maart 1998 België binnen en vraagt op 2 april 1998 asiel aan. Op 20 april 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 22 oktober 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker.

1.2. Op 26 januari 2000 dient de verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22 december 1999. Bij beslissing van 18 oktober 2001 wordt zijn verblijfssituatie geregulariseerd. Hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat telkens wordt verlengd, en dit een laatste keer op 26 april 2005 tot 25 maart 2006.

1.3. Op 26 november 2004 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar wegens diefstal met geweld en verkrachting.

1.4. Op 17 december 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 augustus 2010 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 29 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 29 april 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 27 juni 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7.1. Bij beslissing van 30 november 2012 wordt de verzoeker uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 140 962 van 13 maart 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.7.2. Op 31 juli 2015 wordt de in punt 1.7. bedoelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 1 oktober 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-attaché (zie medisch advies d.d. 30.07.2015 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet, bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN S. E. J. A. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.
(...)"

1.8. Op 31 juli 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en de tegensprekelijkheid.

Het middel is onderbouwd als volgt:

"A. De vordering van verzoeker

Verzoeker voerde aan dat hij geen toegang kan krijgen tot de noodzakelijke medische behandeling omwille van de stigmatisatie en discriminatie in zijn land van herkomst omwille van zijn transseksuele geaardheid.

In zijn verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. van 28 juni 2011 stelde hij:

"Dat verzoeker weggegaan is uit zijn land van herkomst, nu hij aldaar ernstig gediscrimineerd werd omwille van zijn geaardheid.

Door zijn homoseksualiteit en het feit dat verzoeker travestiet is, werd verzoeker in zijn land van herkomst niet aanvaard en liep hij bovendien zelfs een reëel risico achter tralies te belanden en nu de (homoseksuele) geaardheid in het land van herkomst een strafbaar feit is. (...)

Dat verzoeker bovendien HIV positief is.

Dat het doktersattest dat verzoekers voorlegt, melding maakt van het feit dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (...)

Dat verzoeker in het land van herkomst geen toegang zal krijgen tot enige behandeling, temeer omwille van zijn transseksuele geaardheid."

De bijgevoegde medische attesten vermelden o.a.:

"neurotische persoonlijkheid (...)

schuldgevoelens en zelftwijfels rond eigen geaardheid (...)

voelt zich permanent belaagd en bekeken (...)

verdere psychische hulp onontbeerlijk."

(Medisch getuigschrift van 16 juli 2012 van Dr. B. (...))

"Feminisatie door hormonetherapie"

(Medisch getuigschrift van 24 juni 2011 van Dr. V. (...))

In het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van de beslissing inzake de aanvraag 9ter van 30 november 2012 gaf verzoeker opnieuw aan:

"Verzoeker is travestiet en homoseksueel. Hij is transseksueel, wat betekent dat hij als man werd geboren maar door het leven gaat als een vrouw.

Verzoeker volgde een hormoontherapie en kampt tot op vandaag met psychische problemen omwille van de spanning tussen zijn biologische geslacht en zijn beleefde geslachtsidentiteit. (...)

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Hij meent dat hij in zijn land van herkomst, Ecuador, niet de nodige behandeling

kan krijgen voor zijn ziekte, HIV-infectie en depressie omwille van zijn geaardheid en seksuele identiteit, en wenst daarom te worden gemachtigd tot verblijf in België. (...)

Aan het verzoek werden medische attesten gevoegd die aantonen dat dagelijkse en juiste medicatie ter bestrijding van het HIV-virus, psychische hulp en betaalbare, kwaliteitsvolle en bereikbare gezondheidszorg onontbeerlijk zijn voor verzoeker. (stuk 9 t.e.m. 11) Verzoeker meent dat deze voor hem niet beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst."

Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier en de inhoud is dus gekend door verwerende partij.

B. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing, noch het medisch advies van 30 juli 2015 van Dr. B. (...) waarop de beslissing steunt (stuk 3), hult zich in volledig stilzwijgen over de seksuele geaardheid van verzoeker en de hiermee gepaard gaande stigmatisatie en discriminatie.

Over de toegankelijkheid wordt louter als volgt gemotiveerd:

"Ecuador heeft een van de beste gezondheidssystemen ter wereld. Artikel 67 van de Organieke gezondheidswet van 22 december 2006 bepaalt dat de nationale gezondheidsautoriteit in haar gezondheidsdiensten erop moet toezien dat de toegang tot en dat ook de beschikbaarheid van antiretrovirale geneesmiddelen en medicamenten tegen opportunistische infecties voor personen met HIV/AIDS gewaarborgd is. Het verslag over het rapport van Beijing en een tijdschrift gepubliceerd in 2012 bevestigen dat alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)""

Met geen enkel woord rept het medisch advies over de geaardheid van verzoeker en zijn ingeroepen problemen om toegang te krijgen tot de nodige medicatie en behandeling in Ecuador. In tegendeel, er wordt gesteld dat "er geen elementen in het dossier [zijn] die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong."

C. De toepasselijke rechtsregels

Artikel 9ter Vw. vergt een individueel onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst.

Dit volgt uit de bewoordingen van artikel 9ter Vw. zelf, dat stelt dat moet worden nagegaan of verzoeksters ziekte "een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". In het bijzonder voorziet § 1, vierde lid dat "[de] beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De memorie van toelichting bij artikel 9ter bepaalt dat "het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 36.)

Ook op grond van artikel 3 juncto 13 van het EVRM is een nauwkeurig en individueel onderzoek van een aanvraag in het kader van artikel 9ter Vw. vereist.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is ruimer maar omhelst ook artikel 3 EVRM, dat elke onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling verplicht.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: *“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”*

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: *“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”*

Vaststaande rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State bevestigt dat in het kader van artikel 9ter Vw. moet worden nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (Zie o.a. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778)

Uw Raad bevestigde ook – zoals de Memorie van Toelichting duidelijk stelt – dat bij dit onderzoek persoonlijke omstandigheden van de aanvrager in rekening moeten worden gebracht. Zo niet, bestaat het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Persoonlijke omstandigheden omvatten volgens uw Raad onder meer de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland:

“Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn.” (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

In het algemeen schrijft de motiveringsplicht voor dat de motieven van een beslissing kunnen worden gedragen door de elementen in het administratief dossier

Tot slot verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel elk bestuur om een “beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.” (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13e druk, Brussel, 1994, p. 53)

Bij het onderzoek van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. moet dus rekening worden gehouden met individuele omstandigheden die de toegang kunnen bemoeilijken of onmogelijk maken.

D. De schending van deze rechtsregels in casu

In casu heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden, nl. zijn transgendergeaardheid, geen toegang heeft tot de nodige behandeling in Ecuador.

Verzoeker heeft op deze manier aan zijn informatieplicht voldaan, die een onderzoeksplicht voor verwerende partij meebrengt. Zoals Uw Raad het stelt: “Met de informatieplicht in hoofde van de vreemdeling correspondeert een motiveringsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het medisch contentieux veronderstelt dit een onderzoeksplicht waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken, indien nodig, moet overgaan tot alle noodzakelijke onderzoeken, teneinde volledig geïnformeerd te zijn over de medische situatie van de vreemdeling, de behandeling van zijn ziekte of pathologie in zijn land van herkomst en de toegankelijkheid van deze behandeling. (cfr. nr. 91.709 van 19 december 2000)”

Door de verzoekschriften en bijgevoegde medische attesten heeft het aangehaalde risico op een artikel 3 EVRM-schending een individueel karakter en werd het door verzoeker voldoende concreet en aanvaardbaar gemaakt opdat verwerende partij het risico diende te onderzoeken. (zie EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 2011, § 359.)

Verwerende partij betwist deze geaardheid niet.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt echter niet dat er ook maar enig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke problemen inzake toegankelijkheid van de behandeling door verzoekers seksuele geaardheid.

In de bestreden beslissing wordt zijn geaardheid zelfs niet vermeld. In het administratief dossier bevindt zich MedCOI-informatie die de beschikbaarheid van antiretrovirale medicatie voor een transgender onderzoekt, maar dit document stelt uitdrukkelijk dat de toegankelijkheid niet werd onderzocht. (Zie BMA 6367, additional information on medication availability: “The information is limited to the availability of medical treatment, usually at a particular clinic/health institute, in the country of origin; it does not provide information on the accessibility of treatment.”)

Zonder enig onderzoek in verband met verzoekers geaardheid, stelt de arts-adviseur in zijn medisch advies dat “alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador”.

Om tot deze conclusie te komen, verwijst verwerende partij in het medisch advies ten eerste naar een website met het verslag over het rapport van Beijing. (voetnoot 4) Ten tweede verwijst verwerende partij naar een tijdschrift gepubliceerd in 2012. (voetnoot 5) Bij consultatie van beide websites blijkt het om Spaanstalige bronnen te gaan, waarvan verzoekers raadsman, noch Uw Raad de inhoud kan nagaan. Op deze manier schendt verwerende partij de rechten van verdediging en de tegensprekelijkheid, die waarborgen dat een verzoeker, met bijstand van zijn raadsman, kennis moet kunnen nemen van de aangevoerde stukken en zich met kennis van zaken en op tegensprekelijke wijze kan verdedigen met betrekking tot de inhoud hiervan. Verzoeker, noch Uw Raad kan op deze manier bijvoorbeeld nagaan of de verschaft informatie betrekking heeft op transgenders en of deze op nauwkeurige en adequate manier heeft onderzocht of de behandeling voor AIDS voor hen beschikbaar is.

De bestreden beslissing vermeldt verder nog dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet zou kunnen werken en insinueert zo dat verzoeker de nodige financiële middelen kan vergaren op de Ecuadoraanse arbeidsmarkt en bijgevolg toegang heeft tot de nodige behandeling. Opnieuw doet

verwerende partij echter geen enkel onderzoek naar de geaardheid van verzoeker. Het zijn niet de financiële middelen die door verzoeker als problematisch worden beschouwd, maar wel zijn geaardheid. Deze stelling van verwerende partij gaat dus opnieuw volledig voorbij aan de individuele situatie van verzoeker.

Bovendien kan de transgendergeaardheid van verzoeker ook problemen veroorzaken voor zijn toegang tot de arbeidsmarkt, waardoor verwerende partij al helemaal geen rekening houdt met verzoekers individuele situatie en niet nuttig is.

Tot slot vermeldt verwerende partij nog dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het feit dat medicatie moeilijk kan verkregen worden, geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een arrest van Uw Raad, nl. het arrest nr. 81574 van 23 mei 2012.

Ook uit deze motivering blijkt niet dat er enig onderzoek gebeurde naar de individuele situatie van verzoeker en in het bijzonder zijn geaardheid. Het betreft een algemeen geformuleerde motivering die betrekking heeft op de invulling van artikel 3 EVRM. Hierbij moet ten eerste worden opgemerkt dat artikel 9ter Vw. breder is dan artikel 3 EVRM en dat een individueel onderzoek naar de (financiële) toegankelijkheid van de behandeling wel degelijk verplicht is in het kader van artikel 9ter Vw. (zie hierboven)

Bovendien geeft Uw Raad in het geciteerde arrest antwoord op het argument dat verzoekers met hun betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die hij in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn. (punt 2.2.6) Op dit argument antwoordt Uw Raad dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is.

In casu is de financiële kost echter geenszins het betoog van verzoeker. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij, hoe laag of hoog de kost ook mag zijn, geen toegang tot de medicatie en behandeling kan krijgen omwille van zijn geaardheid.

Ook dit onderdeel van de motivering van verwerende partij is dus niet dienstig.

Dat de stigmatisatie van verzoeker relevant is voor een aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. en dus moet worden onderzocht, werd overigens reeds door Uw Raad bevestigd in het arrest nr. 23.216 van 19 februari 2013:

“3.11. (...) De Raad stelt tevens vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin is ingegaan op het door verzoekster in haar punt 1.1 bedoelde aanvraag aangebracht stigma waar AIDS-patiënten onder te lijden hebben in Nigeria en evenmin heeft nagegaan welke gevolgen dit zou hebben voor haar toegangsmogelijkheden tot medische zorgen.

3.12. Doordat de gemachtigde van de minister in zijn beslissing aangaande toegankelijkheid van de behandeling voor de aandoeningen van verzoekster in Nigeria enkel verwijst naar “informatie” van de ambassade in Abuja, terwijl deze informatie niet afdoende is, minstens niet op vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen in Nigeria en door in zijn beslissing niet in te gaan op de specifieke individuele toegangsmogelijkheden van verzoekster tot de zorgen met inbegrip van niet-medische factoren, waaronder verzoeksters financiële mogelijkheden in het licht van “geen functionele sociale zekerheid” in Nigeria en het door verzoekster aangereikte stigma waar AIDS-patiënten onder te lijden hebben in Nigeria, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij geen (afdoende) onderzoek heeft gedaan naar de individuele omstandigheden van verzoeker, nl. zijn seksuele geaardheid, die de toegang tot de nodige medische behandeling in zijn land van herkomst mogelijk ernstig verhinderen.

Verwerende partij schendt hierdoor de voorschriften van artikel 9ter Vreemdelingenwet, artikel 3 juncto 13 EVRM, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, als algemeen principe van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging en de tegensprekelijkheid.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet ingaat op de seksuele geaardheid en de daarmee gepaard gaande discriminatie en stigmatisatie.

De verzoekende partij meent dat artikel 3 EVRM dreigt te worden geschonden aangezien de mogelijke gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst niet werden onderzocht in functie van de geaardheid van de verzoekende partij.

De verzoekende partij zou het risico lopen om het voorwerp uit te maken van een discriminerende behandeling omwille van zijn homoseksuele geaardheid en zijn HIV-besmetting.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Immers, in het advies van de ambtenaar-geneesheer werden de behandelmogelijkheden van HIV in Ecuador onderzocht en de ambtenaar-geneesheer komt tot het besluit dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

De beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging alsook de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Ecuador werden nagegaan.

De vage beweringen nopens een risico op de ontzegging van de toegang tot de nodige medische zorgen omwille van de geaardheid worden niet in concreto aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij toont niet aan dat hij een dergelijk risico loopt bij een terugkeer.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 EVRM merkt de verweerder vooreerst op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- het louter feit dat de verzoekende partij homoseksueel is niet betekent dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM ;

De verzoekende partij beperkt zich tot beweringen en hypothesen zonder dat deze aannemelijk worden gemaakt.

De verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, maar toont niet aan middels concrete stukken dat er een schending dreigt van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing bevat ook geen maatregel van gedwongen verwijdering, zodat de verzoekende partij alsnog niet verplicht is om terug te keren naar Ecuador.

"Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en opwerpt dat verwerende partij geen onderzoek heeft verricht naar de risico's bij terugkeer en daaromtrent evenmin motiveert, dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk deze verwachting kan koesteren, daar waar reeds drie asielaanvragen werden afgewezen en verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen blijkt over te maken. Verzoeker voert een uitgebreid theoretisch betoog, maar laat na te concretiseren

welk risico hij loopt bij een terugkeer naar Libanon, dat strijdig is met artikel 3 EVRM.” (R.v.V. nr. 114.006 dd. 20.11.2013)

“Verzoeker werpt de schending van artikel 3 van het EVRM op. De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden doordat hij werd uitgesloten van het voordeel van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM en te stellen dat “een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden”, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 25 januari 2010 door het hof van beroep te Gent definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar. Het is in casu niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de gepleegde feiten die verzoeker niet betwist, kwalificeert als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, eerste lid, c) van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 103.118 van 21 mei 2013)

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Het eerste middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de verzoeker “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, waarbij wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-attaché van 30 juli 2015. In dit advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt vastgesteld dat de verzoeker psychische klachten heeft en behandeld wordt voor een HIV-infectie. Met betrekking tot de psychische klachten wordt in het advies overwogen dat “er geen enkele concrete indicator (is) die wijst op een ernstige psychiatrische stoornis”, dat de beschreven symptomen banaal zijn, dat de behandeling miniem is, dat er geen regelmatige en frequente opvolging bij een psychiater is en dat de verzoeker bovendien nooit gehospitaliseerd werd in een gespecialiseerde psychiatrische afdeling wegens ernstige psychiatrische decompensatie, zodat “geenszins gesteld (kan) worden dat een behandeling hier essentieel is”. De arts-attaché meent dat de HIV-infectie wel verder behandeld en opgevolgd moet worden, doch zij licht in haar advies omstandig toe dat gespecialiseerde opvolging en behandeling van HIV, evenals de nodige labo-analyses, in Ecuador beschikbaar zijn en dat de noodzakelijke medische zorgen er tevens toegankelijk zijn. De verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing, evenals het medisch advies van de arts-attaché van 30 juli 2015, “zich in volledig stilzwijgen (hult) over de seksuele geaardheid van verzoeker en de hiermee gepaard gaande stigmatisatie en discriminatie” en dat het medisch advies “(m)et geen enkel woord rept (...) over de geaardheid van verzoeker en zijn ingeroepen problemen om toegang te krijgen tot de nodige medicatie en behandeling in Ecuador”. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in het advies van de arts-attaché van 30 juli 2015 wordt vastgesteld dat “alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in

Ecuador". Hoewel ze niet expliciet worden vermeld, kan hieruit logischerwijze worden afgeleid dat ook personen met een transgendergeaardheid met HIV of aids gratis toegang hebben tot die behandeling. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

3.1.3.2.1. Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft". Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden, meer bepaald zijn transgendergeaardheid, geen toegang heeft tot de nodige behandeling in Ecuador en dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er ook maar enig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke problemen inzake de toegankelijkheid van de voor hem noodzakelijke behandeling door zijn seksuele geaardheid. Hij wijst er op dat de arts-attaché in haar medisch advies van 30 juli 2015 zonder onderzoek in verband met zijn geaardheid stelt dat "*alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador*" en dat zij om tot deze conclusie te komen, verwijst naar Spaanstalige bronnen waarvan zowel zijn raadsman als de Raad de inhoud niet kan nagaan, zodat zijn rechten van verdediging en de tegensprekelijkheid geschonden worden. Er wordt evenwel op gewezen dat de verzoeker zelf tijdens zijn asielaanvraag van 2 april 1998 heeft aangegeven dat het Spaans zijn taal van oorsprong is, zodat zijn rechten van verdediging of het recht op tegenspraak *in casu* niet geschonden zijn door de loutere omstandigheid dat het advies gesteund is op Spaanstalige bronnen. Bovendien zijn de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak niet van toepassing indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van een verzoekende partij (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Nu de verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de vaststelling dat "*alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador*" feitelijk onjuist is, terwijl hij – gezien hij de taal van de bronnen waarop deze vaststelling steunt machtig is – in staat was hieromtrent een verweer te voeren, wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – waarom de arts-attaché een extra onderzoek had moeten doen naar de toegankelijkheid van de behandeling voor personen met een transgendergeaardheid in Ecuador.

Voorts voert de verzoeker aan dat zijn transgendergeaardheid ook problemen kan veroorzaken voor zijn toegang tot de arbeidsmarkt. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat het advies van de arts-attaché van 30 juli 2015, in zoverre erin wordt gesteld dat "*er geen elementen in het dossier (zijn) die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong*" en dat bijgevolg niets toelaat "*te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp*", is gesteund op onjuiste feitelijke

gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Hij toont immers niet *in concreto* aan dat hij door zijn transgendergeaardheid effectief geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Ecuador.

De verzoeker uit ten slotte kritiek op de passage in het advies van de arts-attaché van 30 juli 2015, waarin deze laatste, met verwijzing naar het arrest van de Raad van 23 mei 2012 met nr. 81 574, stelt dat “(w)at betreft de toegankelijkheid van deze medicatie (...) nogmaals (dient) verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M.”, doch hiermee gaat hij voorbij aan de andere, determinerende, vaststellingen van de arts-attaché dat “(a)rtikel 67 van de Organieke gezondheidswet van 22 december 2006 bepaalt dat de nationale gezondheidsautoriteit in haar gezondheidsdiensten erop moet toezien dat de toegang tot en dat ook de beschikbaarheid van antiretrovirale geneesmiddelen en medicamenten tegen opportunistische infecties voor personen met HIV/AIDS gewaarborgd is” en dat “alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador”. Bijgevolg is de kritiek van de verzoeker op de hier hoger geciteerde passage niet dienstig om het advies van de arts-attaché als niet afdoende te beschouwen of hieruit af te leiden dat de arts-attaché het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beperkend zou hebben geïnterpreteerd.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de rechten van verdediging en het recht op tegenspraak wordt niet aangetoond.

3.1.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Gelet op wat *supra*, onder punt 3.1.3.2.1., gesteld wordt, namelijk dat de verzoeker geen schending aantoonde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), toont de verzoeker *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, zodat niet wordt ingezien op welke wijze het verbod op foltering en menonwaardige of vernederende behandeling erdoor geschonden zou zijn.

3.1.3.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.1.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“Verzoeker voerde in zijn verzoekschrift en de bijgevoegde medische attesten eveneens aan dat hij kampt met psychologische problemen en hiervoor behandeling nodig heeft.

De voorgelegde medische attesten stellen o.a. als diagnose: “depressie, schuldgevoelens + zelftwijfels rond eigen geaardheid, PTSD, voelt zich permanent belaagd en bekeken (...)”. Als actuele behandeling geeft de behandelende arts op: “psychotherapeutische en psychiatrische begeleiding van min. 2 jaar”. Indien de behandeling wordt stopgezet, spreekt de arts van een “totale decompensatie”. Hij benadrukt dat “langdurige therapie nodig blijft” en “verdere psychische hulp onontbeerlijk” is. (Medisch getuigschrift van 16 juli 2012 van Dr. B. (...))

Over deze psychologische problemen stelt de arts-adviseur in het medisch advies van 30 juli 2015: “Wat betreft de psychische klachten is er geen enkele concrete indicator die wijst op een ernstige psychiatrische stoornis. De beschreven symptomen zijn banaal, de behandeling miniem, er is geen regelmatige en frequente opvolging bij een psychiater en bovendien werd de betrokkene nooit gehospitaliseerd in een gespecialiseerde psychiatrische afdeling wegen ernstige psychiatrische decompensatie. Gezien voorgaande kan dus geenszins gesteld worden dat een behandeling hier essentieel is.”

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij verzoeker zou hebben onderzocht om tot deze conclusie te komen.

Verwerende partij wijkt met deze stelling duidelijk af van de voorgelegde medische attesten, die een langdurige therapie noodzakelijk achten.

De arts-adviseur kan afwijken van de diagnose van de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift, maar moet dit dan wel motiveren. In casu is dit echter helemaal niet het geval. De arts-adviseur stelt louter dat de aandoening banaal is en dat er geen behandeling nodig is.

Nochtans is het standaard medisch getuigschrift een objectief element dat de ziekte en noodzaak aan behandeling vaststelt. Wanneer de arts-adviseur van verwerende partij daarvan afwijkt, dient hij hierover op zijn minst te motiveren en uit te leggen waarom een behandeling toch niet nodig is. Zo niet, zoals in casu, wordt geen zorgvuldig onderzoek gevoerd en schiet hij tekort in zijn motiveringsplicht.

In dit opzicht kan worden gewezen op de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de arts van verwerende partij voldoende moet motiveren indien hij een tegengesteld advies geeft dan de behandelende geneesheer. (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947) De arts-adviseur van verwerende partij heeft een beoordelingsvrijheid, maar deze is niet onbegrensd. De aanvrager moet kunnen nagaan op welke gronden de beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente elementen niet worden aanvaard. (RvS 18 september 2003, nr. 224.723)

Ook Uw Raad evalueerde de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur reeds in deze zin:

“Hoewel het de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer in het door de aanvrager voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot dit andersluidend oordeel komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst, betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Toegepast op het bepaalde in

artikel 9ter van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals geattesteerd in een aan de verweerder voorgelegd medisch getuigschrift, in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaargeneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten. In casu gaat het om een standaard medisch getuigschrift opgesteld door een arts gespecialiseerd in de kinderpsychiatrie. Hoewel het op zich geen vereiste is dat de ambtenaar-geneesheer over eenzelfde specialisatie zou beschikken en hij wettelijk ook niet verplicht is om beroep te doen op een externe deskundige, mag van de ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een dergelijk gespecialiseerd geneesheer, wel worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift van 10 januari 2013, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de aandoening – een psychose met volledig disfunctioneren waarvoor recentelijk een opname van vier maanden noodzakelijk was en waarvan de voorziene duur van de behandeling als onbepaald wordt geattesteerd en waar door de behandelend arts een blijvend risico op psychoses vermeldt alsook een toename van de psychotische opstoten bij stopzetting van de behandeling - geen behandeling vereist, spontaan in gunstige zin evolueert en op het moment van het attesteren van het standaard medisch getuigschrift voorbij zou zijn. De Raad stelt echter vast dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van 10 januari 2013, dat zoals gezegd geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de voormelde stelling in het advies. In dit advies wordt geen enkel element aangereikt voor het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening zonder behandeling is en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden, spontaan evolueert in gunstige zin én dat de aandoening op het moment van de attestatie overigens reeds voorbij was. Ook de stukken van het administratief dossier kunnen dit oordeel niet ondersteunen. De ambtenaar-geneesheer verwijst niet naar medische vakliteratuur, noch kan dergelijke literatuur teruggevonden worden in het administratief dossier. De ambtenaar-geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelend geneesheer naast zich neer legt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 19 september 2013 niet volstaan opdat de verzoekster zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift - waarin met name wordt gewezen op een psychotische aandoening die een medicamenteuze behandeling vereist en waarbij bij stopzetting van de behandeling er een verdere psychotische ontwikkeling met een toename van opstoten kan zijn - niet worden aanvaard (cfr. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).” (RvV 24 maart 2014, nr. 121.375, punt 4.8)

In casu kan verzoekster niet begrijpen waarom de arts-adviseur van verwerende partij vindt dat geen behandeling nodig is, terwijl haar behandelende arts stelt dat dit wél noodzakelijk is en dit langdurig. Zonder behandeling zal verzoeker volgens zijn behandelende arts vervallen in “totale decompensatie”. Dit risico wordt in het erg medisch advies van verwerende partij op geen enkele wijze beoordeeld. De beslissing van verwerende partij vindt op geen enkele manier steun in het administratief dossier.

Hierdoor schendt verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de voorschriften voor het onderzoek in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud in het eerste middel wordt uiteengezet.

Het verzoek tot nietigverklaring moet dan ook ontvankelijk en gegrond worden verklaard.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, als algemeen principe van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen.

De ambtenaar-geneesheer zou de verzoekende partij niet hebben onderzocht en onvoldoende hebben gemotiveerd waarom hij een behandeling niet noodzakelijk acht.

Art. 9ter Vreemdelingenwet bepaalt niet dat het aan de arts-adviseur zou toekomen om elke aanvrager aan een individueel en bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen. De kritiek van verzoekende partij mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie dienomtrent:

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.” (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

“Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan.” (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

“het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan.” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een ernstige psychiatrische aandoening.

Het is niet omdat er sprake is van psychische klachten dat artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Er dient immers sprake te zijn van een aandoening die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt niet dat aan dit criterium wordt voldaan.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Ecuador, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangekomen.”

3.2.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de

Vreemdelingenwet kan in hoofddorde worden verwezen naar wat daaromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.1., wordt gesteld.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat de arts-attaché louter stelt dat zijn psychologische aandoeningen banaal zijn en dat er geen behandeling nodig is, zonder te motiveren waarom zij op dit punt afwijkt van de diagnose van de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift van 16 juli 2012, wordt er op gewezen dat de arts-attaché in haar medisch advies van 30 juli 2015 met betrekking tot de psychische klachten van de verzoeker overweegt dat *“er geen enkele concrete indicator (is) die wijst op een ernstige psychiatrische stoornis”*, dat de beschreven symptomen banaal zijn, dat de behandeling miniem is, dat er geen regelmatige en frequente opvolging bij een psychiater is en dat de verzoeker bovendien nooit gehospitaliseerd werd in een gespecialiseerde psychiatrische afdeling wegens ernstige psychiatrische decompensatie, zodat *“geenszins gesteld (kan) worden dat een behandeling hier essentieel is”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de arts-attaché heeft geoordeeld dat de behandeling van zijn psychische klachten niet essentieel is en toont met zijn betoog niet aan dat *in casu* onvoldoende gemotiveerd zou zijn waarom de arts-attaché op dit punt een tegengesteld advies geeft dan de behandelende geneesheer.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 121 375 van 24 maart 2014 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu de arts-attaché in huidige zaak wel degelijk elementen aanreikt waarom zij de behandeling niet essentieel acht. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van het medisch advies van de arts-attaché van 30 juli 2015, dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

3.2.3.2.1. Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Opdat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst dient te worden onderzocht, is een zekere graad van ernst van de aandoening vereist en volstaat een banale aandoening niet (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141).

De verzoeker betoogt dat de arts-attaché in haar medisch advies van 30 juli 2015 afwijkt van de door hem voorgelegde medische attesten die een langdurige therapie noodzakelijk achten, doch hij maakt niet aannemelijk dat de arts-attaché op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in het door hem voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 16 juli 2012 beschreven symptomen van zijn depressie/PTSD, met name interpretatieve ideeën, schuldgevoelens en zelftwijfels rond de eigen

geaardheid en zich permanent belaagd en bekeken voelen, banaal zijn. Evenmin brengt hij een concreet element aan dat de overweging van de arts-attaché dat de behandeling – die bestaat uit chemantia en antidepressiva – miniem is, vermag te ontkrachten of te weerleggen. Uit de door de verzoeker voorgelegde stukken blijkt niet dat hij regelmatig en frequent wordt opgevolgd door een psychiater of dat hij ooit werd gehospitaliseerd in een gespecialiseerde psychiatrische afdeling wegens decompensatie. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de arts-attaché op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een behandeling voor zijn psychische klachten niet essentieel is.

Waar de verzoeker nog aanvoert dat de arts-attaché hem niet heeft onderzocht om tot de conclusie te komen dat een behandeling voor zijn psychologische problemen niet essentieel is, wordt er op gewezen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Het behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde risico. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt geen verplichting in voor de ambtenaar-geneesheer om de verzoeker persoonlijk te onderzoeken. Het komt integendeel de vreemdeling toe om, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. *In casu* blijkt uit het medisch advies van de arts-attaché van 30 juli 2015 en uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker ter staving van zijn aanvraag (onder meer) een standaard medisch getuigschrift van 16 juli 2012 heeft voorgelegd, waarin op gedetailleerde wijze de aard en de ernst van zijn psychologische aandoeningen worden weergegeven, alsook de actuele behandeling, de mogelijke gevolgen bij stopzetting van deze behandeling en de evolutie en prognose van de aandoeningen, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de arts-attaché het niet dienstig achtte om de verzoeker persoonlijk te onderzoeken op het ogenblik dat hij reeds beschikte over voldoende gegevens inzake zijn medische situatie. De verzoeker brengt overigens geen elementen aan die niet uit het standaard medisch getuigschrift blijken, doch die volgens hem na een persoonlijk onderzoek door de arts-attaché deze laatste tot een andere beoordeling zouden kunnen nopen.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.2. Gelet op wat *supra*, onder punt 3.2.3.2.1., gesteld wordt, namelijk dat de verzoeker geen schending aantoonde van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en gelet op het feit dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nr. 225.632), toont de verzoeker *in casu* geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, zodat niet wordt ingezien op welke wijze het verbod op foltering en menonwaardige of vernederende behandeling erdoor geschonden zou zijn.

3.2.3.2.3. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN